

stem, og på den baggrund kan Venstre ikke støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Jeg forstår på det, som Venstres ordfører siger, at Venstre ønsker at opretholde en meget gammeldags fortolkning af ægteskabets rammer, såsom at man ikke er to individer, der indgår i en kærlighedspagt og lever sammen, men at man er to individer, som hænger på hinanden resten af livet, uanset hvordan man nu har det.

For det, man i virkeligheden lægger op til ved at afvise det her forslag, er jo, at uanset hvordan resten af samfundet ser ud, at man vurderes individuelt til førtidspensionen, at man individuelt får SU eller dagpenge osv., så er det sådan, at man på førtidspensionsområdet tvinges til at leve i en gammeldags form for ægteskab, hvor den ene skal forsørge den anden.

Det undrer mig noget, i betragtning af at Venstre jo ellers sådan hører til dem, der hævder, at man ikke skal krænke privatlivet, og som har en meget liberalistisk indstilling til tingene. Men det forholder sig måske sådan, at kasketterne har skiftet i Venstre?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Svaret er, at vi må se på de samlede offentlige udgifter. Også i forbindelse med denne her sag er der jo, synes jeg, et princip om gensidig forsørgerpligt, som jeg synes er fornuftigt, og som spiller ind i denne her sag.

Når så Enhedslisten bruger et eksempel i beslutningsforslaget, men undlader at oplyse de fulde fakta, synes jeg, at Enhedslisten må trække beslutningsforslaget og genfremsætte det med de reelle faktuelle oplysninger, der faktisk afspejler, at man maksimalt kan blive trukket 19.000 kr. som følge af ægtefællens indkomst, og at det må være som følge af, at vedkommende, som er nævnt som eksempel, har egen indkomst. Ellers hænger regnestykket simpelt hen ikke sammen i henhold til den lovgivning, der er til stede i dag.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Enhedslistens forslag begrundes i en principiel indstilling til, at man er et selvstændigt menneske, uanset om man har sagt ja i kirken eller på rådhuset eller man bare har indgået en aftale to mennesker imellem.

Jeg undrer mig usigeligt meget over at høre Venstres ordfører stå og forsvare det her begreb om, at man skal være afhængig. Vi hører jo konstant om det enkelte menneskes personlige ansvar for væren og selvforsørgelse – det er ord, der konstant flyder fra Venstre. Alligevel, når det kommer til, at det så faktisk koster nogle penge, for det afviser vi overhovedet ikke at det her forslag gør, så lukker man i, så holder man ideologierne, ideerne, principperne og visionerne for sig selv i Venstre. Man vil overhovedet ikke sætte handling bag alle de principper, man stiller op, men man læner sig bare tilbage, og så lader man det gammeldags ægteskab fortsat være det, der er styrende for den førtidspension, vi har i dag.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg synes, det er meget fornuftigt, når vi beslutter forhold vedrørende offentlig økonomi, at vi eksempelvis her inddrager den samlede families økonomiske forhold, i forbindelse med at en af familiens medlemmer er førtidspensionist, og at man lader den samlede indkomst gøre sig gældende. For hvis man følger eksemplet, tror jeg faktisk, at i familien, der er nævnt i forslaget, må ægtefællen, der ikke er førtidspensionist, tjene måske 300.000, som der står nævnt, men førtidspensionisten må, hvis regnestykket skal gå op, have en indkomst på 283.000 kr.

Så spørger jeg: Er det så ikke rimeligt, at der er et vist fradrag fra det offentliges side? For jeg mener sådan set, at en familie med *den* samlede indkomst kan klare sig økonomisk.

Kl. 13.15

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg lyttede til både ministeren og Venstres ordfører, hr. Hans Andersen, for at finde det drivende princip, der bestemmer, om man går ind for ægtefælleafhængighed eller ikke går ind for ægtefælleafhængighed.

Nu har jeg hørt både ministeren og hr. Hans Andersen sige, at det, der skiller, er spørgsmålet om, hvorvidt der er tale om varige ydelser eller ej, sådan at forstå, at hvis der er tale om varige ydelser som førtidspension, så støtter man, at der er en ægtefælleafhængighed, og hvis der ikke er tale om varige ydelser, så er man tilhænger af, at der ikke skal være ægtefælleafhængighed.